

man jo ogsaa klart deraf, at den yngre Dom, som ikke er thinglæst, men som bliver forlangt ereqveret, kan blive det, om ogsaa en Anden har en ældre thinglæst Dom, medens der derimod ikke kan ske Execution i det, hvori en Anden har Panteret; allerede dette viser tydeligt, at Thinglæsningen af en Dom eller et Forlig ikke constituerer nogen Pantfætning. Jeg troer derfor, at den Omstændighed, at Thinglæsning af Domme og Forlig taber sin Retsvirkning i Fallitboer, men beholder den udenfor samme, er grundet i Fallitforholdets særegne Natur og en Virkning af den særegne Tilstand, der indtræder, naar en Mand's Bortages under Fallitbehandling; og at denne Anomalie altsaa er fuldkommen berettiget. Den anden af Udvalgets Grunde forekommer mig heller ikke fyldestgørende; den gaaer ud paa, at Bestemmelsen i Lovforslagets § 1 ikke kan forhindre de Transactioner, der sigte til en enkelt Creditors Begunstigelse. Det er ganske vist, at man ikke kan ramme de svigagtige og forargelige Transactioner, som man helst maatte ønske at ramme; jeg sigter navnlig til saadanne Tilfælde som dem, der bleve omtalte af den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 2den Valgfreds (Alberti), til Forlig, der indgaaes med en kort Executionfrist, og som den Debitor, der har indgaaet Forliget, ikke kan opfylde, hvorved Creditor sættes istand til at kunne gjøre Udlæg for hele sin Fordring, og derved faae en saadan fortrinlig Afgang til Betaling, at han udelukker alle Andre. Det er ganske vist, at Sligt ikke rammes ved Lovudkastet, men dette forekommer mig snarere at tale for at gaae den Vej, Udcastet er gaaet, for dog at ramme Saameget, man kan, ved at erklære, at Forlig eller Domme, selv om de ere thinglæste, førend Boet er taget under Behandling som fallit, ikke have nogen fortrinlig Ret til Betaling. Det er en ikke ringe Indskrænkning i denne Bestemmelses Virksomhed, som af Udvalget er foreslaaet, at den ikke skulde gjælde Forlig eller Domme, der ere thinglæste 6 Uger, forinden Falliten udbræder, og det forekommer mig heller ikke, at der af Hensyn til Forligs eller Domshaveren er tilstrækkelig Anledning til denne Indskrænkning; thi frygter han, at den Paagjældende skal gaae fallit,

skaaer det jo til ham at erequere Dommen førend Falliten. Det er vel sandt, at Placat af 18de Januar 1788 sætter ham istand til, i Aar og Dag at lade Dommen henligge uereqveret, men det forekommer mig netop, at denne Bestemmelse kan give Anledning til Collisioner, og vel kan man sige, at disse Collisioner kunne fjernes noget ved Thinglæsning, men dette forholdes sig ikke saa, idet Thinglæsningen ikke bliver saa almindelig bekendt, som det er Dømedet, at den skal blive. Naar Udvalget dernæst anfører Analogien af Forordningen af 28. Juli 1841, saa kan jeg, som allerede udtalt, heller ikke erkjende Bøghen af dette Argument; thinglæste Forlig og Domme skulde altsaa sættes i Lighed med Pantfætning, men det troer jeg ikke, de kunne, thi en Dom gaaer kun ud paa at constatere en eller anden Retshandel, men den er ikke selv en Retshandel og kan ikke forandre den oprindelige Retshandels Charakter eller Natur. En Panteret, som erkjendes ved Dom, vedbliver at være en Panteret, og en simpel Fordring gaaer ved Dom kun over til at blive et simpelt Haandkriststrav. Dommen forandrer altsaa aldeles ikke Retshandelens Natur, og den giver endnu mindre nogen reel Ret; den giver Afgang til en reel Ret, nemlig til Udlæg, men denne reelle Ret erhverves, som jeg tidligere har bemærket, ikke derved, at Dommen thinglæses, thi Thinglæsningen gaaer kun, som det hedder i Lovgivningen, ud paa at forhindre Manden i at afhænde, pantsætte eller opbyde sit Gods til Trediemand, men videre gaaer den ikke, den stifter ingen reel Ret, hvad ogsaa tydeligt fremgaaer af, hvad jeg før bemærkede om, at en yngre Dom, som ikke er thinglæst, maa fyldestgøres, selv i Øjenstænde, hvorpaa der hviler en ældre thinglæst Dom, men derimod ikke i de Ting, der udtrykkelig ere pantsatte. — Jeg kan derfor ikke erkjende Bøghen af de Grunde, det ærede Udvalg har anført for den Indskrænkning i Bestemmelsen om Dommes og Forligs Execution i et Fallitbo, der er foreslaaet til Slutningen af § 1, og af hvad jeg saaledes har anført vil det kunne skjønnes, at jeg i det Hele kan slutte mig til det Endringsforslag, der er stillet af den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 2den Valgfreds (Hage), medens jeg derimod maa